

Адвентистський ВІСНИК

№ 6 (384)
Червень 2022

Бог є любов

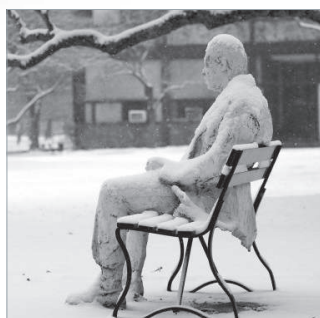
газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Бог хоче переправити мене НА ІНШИЙ БЕРЕГ

Христос допускає в нашому житті перепони, проблеми, переживання, труднощі, іноді відправляє нас у бурхливе море, щоб наша гордість і самовпевненість розвіялися. Ми ж гадаємо, чому на нас знову звалилися проблеми. Нам необхідно завжди пам'ятати і глибоко вірити: незважаючи на те, що ми не бачимо явної фізичної присутності Бога, Він не полишає нас віч-на-віч з бурею, коли ми пливемо з одного берега на інший. Ніщо і ніхто не може зупинити Христа. Тільки ми можемо, якщо відвернемося від Його любові, якщо підемо в інший бік. Бурхливе море навколо нас, проблеми, переживання – для Бога це найкоротша дорога, щоб прийти на допомогу. Проте ми повинні захотіти, щоб Він був поруч.

2

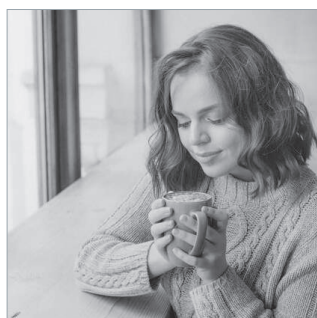
Чому знижується
температура віри

6

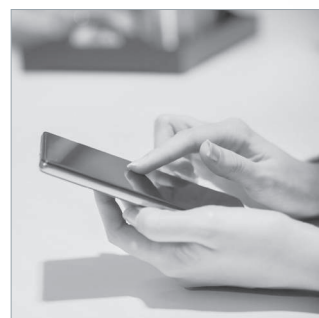
Хліба...
Хоч трохи...

8

Я не хотіла би
бути злою та
ображеною

10

Дай мені служіння

12

БОГ ХОЧЕ ПЕРЕПРАВИТИ МЕНЕ НА ІНШИЙ БЕРЕГ

Одного дня маленький хлопчик повернувся додому зі школи та приніс мамі листа від учительки. Лист був у запечатаному конверті. Мама відкрила конверт, прочитала листа і через декілька хвилин почала плакати. Син поцікавився, що ж там написала вчителька. Мама прочитала синові листа: «Ваш син геній. Проте ця школа надто мала і тут, на жаль, немає вчителів, здатних його чогось навчити. Тому, будь ласка, навчайте його самі».

Звичайно, хлопчик після цього до школи не ходив. Коли минуло багато років після смерті його мами, він переглядав архів, старі фотографії, листи. Натрапив на конверт, який він приніс колись зі школи. Він прочитав того листа: «Ваш син розумово відсталий. Ми не можемо більше навчати його в школі разом з усіма. Тому рекомендуємо вам навчати його самостійно вдома». Хлопчика звали Томасом Едісоном. Тоді він уже був одним із найбільших винахідників століття. Прочитавши листа, Томас довго плакав. Потім він записав у свій щоденник: «Томас Едісон був розумово відсталою дитиною, але завдяки своїй героїчній мамі він став одним із найбільших геніїв століття». Ми можемо зробити наших дітей такими, якими їх бачить Бог, або такими, якими ми їх бачимо. Виявляйте героїзм віри.

Христос прийшов у цей світ не для того, аби помахом руки перемістити кожного з нас у небесні оселі. Господь зрощує в нас віру. «І зараз же звелів Ісус Своїм учням сісти в човна й плисти раніше за Нього на той бік, а Він тим часом відпустить людей. Відпустивши народ, піднявся Сам на гору, щоб молитися. Як звечоріло, Він залишався там на самоті. Човен уже був далеко від берега; його кидали хвилі, бо дув супротивний вітер. У четверту сторожу ночі Ісус попрямував до них, ідучи по морю. А учні, побачивши, що Він іде по морю, жажнулися, кажучи, що

це привид, і зі страху закричали. Зараз же сказав їм Ісус: Кріпиться, – це Я, не бійтеся. Петро, озвавшись до Нього, сказав: Господи, коли це Ти, накажи, щоб я прийшов до Тебе по воді! Він же сказав: Іди! І, вийшовши з човна, Петро пішов по воді, щоб іти до Ісуса. Та побачивши сильний вітер, злякався, почав тонути і закричав, гукаючи: Господи, спаси мене! І зараз Ісус, простягнувши руку, схопив його та й каже йому: Маловірний, чому ти засумнівався? Як увійшли вони до човна, вітер затих. А ті, що були в човні, поклонилися йому, кажучи: Ти насправді є Божий Син!» (Матв. 14:22–33).

У цій історії ми бачимо посвячення Петра, його щирість, готовність звершувати служіння. Важливо зрозуміти передісторію, чому Ісус «зараз же звелів», щоб учні швидко переправилися на інший берег. Адже сталося дещо цікаве: п'ятьма хлібами та двома рибками Христос нагодував п'ять тисяч людей. Після цього учні зібрали 12 кошиків їжі, що залишилися. Уявіть захоплення від цієї трапези. Звичайно, якщо є захоплення, то всі очікують продовження. «Тоді люди, побачивши чудо, яке Ісус вчинив, говорили, що Він є справжній Пророк, Який має прийти у світ. А Ісус, знаючи, що вони мають намір прийти, взяти й проголосити Його Царем, відійшов знову Сам на гору» (Івана 6:14, 15). Натовп людей хотів силою проголосити Христа Царем. Ісус розумів, що ще не настав Його час і необхідно цьому завадити.

ПЕРЕШКОДИ СТАЛИ ДОРОГОЮ ДЛЯ ІСУСА

В учнів, які збирали залишки їжі в кошики, очевидно, теж були подібні думки про їхнього Вчителя. Вони також бачили, які чудеса відбуваються. Ось чому Ісусові довелося кардинально змінювати цю ситуацію: забрати учнів із того місця, яке могло стати фальстартом у Його служінні. Христос наказує їм

сідати в човен і плисти на інший берег. Учні сідають у човен, відпливають від берега, вони виконують Божу волю.

На морі розпочалася буря. Якщо ми виконуємо Божу волю, чи гарантує це, що в нашому житті завжди будуть лише попутний вітер, безхмарне небо, тиша та гладь моря? Ні. Учні стикаються з перешкодою. «З настанням вечора Його учні спустилися до моря, увійшли в човен і попливли на другий бік моря, до Капернаума. Уже стемніло, а Ісус ще не приходив до них; море розхвилювалося, бо подув сильний вітер» (Івана 6:16–18).

Виконуючи волю Бога, приймаючи рішення жити за Його небесними принципами, ми не завжди перебуватимемо в комфортній атмосфері. Мета Бога – переправити нас на інший берег, з того боку, де ми були раніше, де ми поклалися на себе, свій досвід, життєві сили, на інший берег, де житимемо вірою.

Саме тому Ісус вирішив переправити учнів на інший берег. Вони бачили лише зриме, видиме, вибирали те, що очевидно. Християни й нині бувають або переможеними через своє невір'я, або переможцями завдяки своїй вірі. Ісус Христос бачив ситуацію, що склалася, розумів той настрій, який підтримували учні в розумах присутніх. Він вирішує навчити їх жити вірою, довіряти йому, а не провокувати Його. Божя мета – припинити покладатися на себе.

НІЩО І НІХТО НЕ МОЖЕ ЗУПИНИТИ ХРИСТА

Бог бажає навчити нас бачити Ісуса там, де Його, здається, немає. Ми хочемо чути Його голос у своєму житті, бачити Його присутність, та чи допомагає це зрощувати, зміцнювати нашу віру? Коли Господь виводив Ізраїль з Єгипту, Божий народ бачив унікальні прояви Божої сили. Потім вони побачили присутність Бога на горі, коли Він давав їм Десять Заповідей. Після цього Мойсей

піднявся на гору, а народ повернувся до Аарона та сказав, що Мойсея вже 40 днів немає, а їм потрібно зрине підтвердження. Тому вони готові пожертвувати своїми золотими прикрасами, щоб зробити собі золотого тельця. Навіть видима присутність Бога не завжди зупиняє людину в беззаконні.

Коли було збудоване святилище, Бога було видно там завжди у стовпі хмари та стовпі вогню. Чи допомагало це ізраїльському народові довіряти Богові? Не завжди. Вони неодноразово говорили, що хочуть повернутися до Єгипту, бо манна небесна набридла, хочеться змінити раціон. Бог бажає, аби ми навчилися вірити, що Він завжди перебуває поруч, навіть якщо ми не бачимо Його.

Після воскресіння Ісус з'явився учням, але серед них не було Хоми. Присутні повірили, що Христос воскрес. Хома сказав: «Поки не вкладає руки, не доторкнися, не повірю». Цей учень, побачивши Христа, уже не доторкався до Його ран, а вигукнув: «Господь мій і Бог». Проте його назвали невірним.

Нам інколи здається, що Бог приходить на допомогу людині останньої миті. Христос робить це для того, аби людина зрозуміла, що своїми зусиллями вона нічого не зможе змінити. Необхідно покластися на силу Бога. Господь перебував з учнями, бачив їхню боротьбу і в найважчий момент прийшов на допомогу під час бурі. Христа з учнями розділяло штормове море, але ні відстань, ні високі хвилі не завадили йому прийти їм на допомогу. Саме перешкоди стали дорогою для Ісуса.

Христос допускає в нашому житті перепони, проблеми, переживання, труднощі, іноді відправляє нас у бурхливе море, щоб наша гордість і самовпевненість розвіялися. Ми ж гадаємо, чому на нас знову звалилися проблеми. Нам необхідно завжди пам'ятати і глибоко вірити: незважаючи на те, що ми не бачимо явної фізичної присутності Бога, Він не полишає нас віч-на-віч з бурею, коли ми пливемо з одного берега на інший. Ніщо і ніхто не може зупинити Христа. Тільки ми можемо, якщо відвернемося від Його любові, якщо підемо в інший бік. Бурхливе море навколо нас, проблеми, переживання – для Бога це найкоротша дорога, щоб прийти на допомогу. Проте ми повинні захотіти, щоб Він був поруч. Ми маємо можливість стати на коліна та сказати: «Господи... Господи...».

ТЕ, ЧОГО МИ НЕ РОЗУМІЄМО СЬОГОДНІ, ЗРОЗУМІЄМО ЗАВТРА

У цій історії містяться дві молитви Петра. Перша: «Господи, якщо це Ти, я хочу ходити по воді. Дозволь мені йти до Тебе по воді». Чимало людей іноді так і моляться: «Господи, якщо це Ти, зроби чудо для мене!» Друга молитва:

«Христос чекає на наш крик душі, коли ми розуміємо, що Його рука найнадійніша і ми загинемо, якщо Він не вихопить нас зі шторму і не витягне. Бог бажає зміцнити нашу віру, щоб ми розуміли свою залежність від Нього.»

«Господи! Урятуй мене!» Від кого рятувати? Від самого себе. Це молитви від самовпевненості до віри.

Існує три види стосунків між дитиною і батьком. Усе залежить від положення руки. Перший, коли дитина показує рукою «дай». Ми часто приходимо до Бога з проханням «дай». Святе Письмо говорить, що Бог не відмовить тому, хто просить. Другий, коли дитина показує рукою «не давай». Закриває себе рукою, щоб не отримати від батька покарання. Третій, коли дитина тримає тата за руку й вони йдуть разом. Дитина щаслива, адже її рука в руці її тата; вона знає, що все буде гаразд.

Коли ви просите Бога, а Він не відповідає, продовжуйте жити, довіряючи йому. Те, що ми не розуміємо сьогодні, зрозуміємо завтра. Спаситель відповів Петрові: «Іди». «Дивлячись на Ісуса, Петро безпечно йде по воді, але коли він самовдоволено озирається на своїх товаришів у човні, то випускає з поля зору Спасителя. Ураганний вітер піднімає величезні хвилі якраз між ним і Господом. Петро лякається. На мить Христос зникає з його очей – і Петро втрачає віру. Він починає тонути. Проте цієї ж миті, коли хвилі загрожують смертю, Петро підводить свої очі від розлучених хвиль та, спрямовуючи погляд на Ісуса, вигукує: «Господи, спаси мене!» Ісус негайно хапає простягнену руку і каже: «Маловірний, чому ти засумнівався?»

Далі вони пішли поруч, і рука Петра залишалася в руці Господа, доки вони не увійшли в човен. Тепер Петро був покірний і мовчазний. Він не мав чим хвалитися перед своїми братами, бо через невіру й самозвеличення мало не загинув. Відвівши свій погляд

від Ісуса, він утратив опору й почав тонути.

Як часто ми уподібнюємося до Петра в час тривоги! Ми дивимося на хвили, замість того щоб не зводити очей зі Спасителя. Наші ноги ковзаються, а гордовиті води перекочуються через душу. Ісус не наказував Петрові йти до Нього, щоб той загинув. Він не кличе нас йти за Ним, аби потім залишити. *«Не бійся, – каже Господь, – бо Я тебе викупив, Я покликав ім'я твоє, Мій ти! Коли переходиш через води, Я буду з тобою, а через річки – не затоплять тебе; коли будеш огонь переходини, – не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я. Бо Я – Господь, Бог твій. Святий Ізраїлів, твій Спаситель!»* (Ісаї 43:1–3) (Е. Уайт. Бажання віків. С. 381, 382).

ЛЮДИНА, ЯКА ТОНЕ, НЕ МОЖЕ КЛИКАТИ НА ПОМІЧ

Між двома молитвами Петра проходить ціле життя від віри в себе й бажання здаватися кращим за всіх до віри в Спасителя. Ісус відповів на першу молитву Петра, щоб викласти йому урок, показати, як багато в ньому гордості, самовдоволення й самовпевненості. Іноді Бог відповідає на наші молитви саме для того, аби показати, чого нам потрібно позбутися.

Коли я тону, я не міг кричати. У мене були інші пріоритети. Людина, яка тоне, не в змозі кликати на допомогу. Фахівці стверджують, що в неї всі сили йдуть на збереження дихання, яке є життєво важливою функцією. А коли перехоплює дихання, кричати неможливо. Хіба що людина, швидко зорієнтувавшись, встигла це зробити до того, як почала тонути, що трапляється вкрай рідко. Аби потонути, необхідно від 20 до 60 секунд.

Крик Петра, коли він тону, це чудо. Петро дуже швидко зорієнтувався, зрозумів, що з ним відбувається. Як рибалка, він усвідомив, що не зможе врятуватися, часу на боротьбу немає. Він уже не боїться, яким його побачать учні, адже розуміє, що гине. Ось чому його молитва-крик: «Господи, спаси!» прозвучала миттєво. Так само швидко була простягнута рука Ісуса для допомоги. Христос чекає на наш крик душі, коли ми розуміємо, що Його рука найнадійніша і ми загинемо, якщо Він не вихопить нас зі шторму і не витягне. Бог бажає зміцнити нашу віру, щоб ми розуміли свою залежність від Нього.

Щойно Ісус увійшов у човен, вітер і шторм затихли. Присутність Христа в нашому житті приносить мир у серце. **Коли ви опинитеся серед шторму й не будете бачити Ісуса, пам'ятайте і глибоко вірте, що Він перебуває поруч. У найскладніший період вашого життя Він прийде на допомогу, якщо ви Його покличете. Ніщо і ніхто не зможе зупинити Христа на шляху до вас.**

ЯК ВОЮВАТИ ХРИСТИЯНАМ?

В Україні нині точиться війна, і тому сотні Молитовних будинків зачинені, оскільки розташовані на лінії фронту. Люди не мають можливості прийти на поклоніння Богові, об'єднатися в прославлення Господа. Велике благословення мають ті члени Церкви, які щосуботи можуть відвідувати служіння. Як же нам, християнам, поводитися під час війни? Що робити нам, людям, які сповідують Ісуса Христа й тому не можуть узяти до рук зброю та стріляти у ворога, що прийшов на нашу землю? Що ми можемо вдіяти, коли наших дружин, дітей, батьків, друзів убивають? Ми як християни не відділені від того, що відбувається у нашій країні.

Досліджуючи Святе Письмо, знаходимо багато історій, пов'язаних із Богом, Його народом і війною. Ні для кого не секрет, що в старозавітні часи Ізраїль воював. Які уроки ми можемо засвоїти з біблійної історії? Пригадаймо першу війну, записану в книзі Вихід 17. Не просто братовбивство Каїном Авеля, а справжню війну, бойові дії, збройне протистояння. Через голод Ізраїль опинився в Єгипті, і їм було там добре, доки правив Йосип. Потім понад чотири століття ізраїльський народ був у неволі, був рабом системи, у якій опинився.

ПЕРШЕ СЕРЬОЗНЕ ВИПРОБОВУВАННЯ

Життя ізраїльтян було важким, і вони кликали до Бога. Господь послав до них Мойсея і вивів їх із Єгипту. Їхня перша перемога не залежала від них. Коли вони опинилися між морем і ворожою армією єгипетського царя, їх урятував Бог. Ізраїльтяни нічого не робили, вони просто стояли й дивилися, що ж з ними буде далі. Господь поставив вогняну стіну, потім розділив перед ними море, вони пройшли через нього, а єгипетська армія загинула в бурхливих водах. Проте це ще не була їхня війна.

Вони йшли через пустелю. «*І рушила вся громада Ізраїлевих синів із пустині Сін на походи свої з наказу Господнього, і отаборилася в Рефідімі. І не було води пити народові. І сварився народ із Мойсеєм, і казали вони: Дайте нам води, і ми будемо пити! А Мойсей їм сказав: Чого ви сваритеся зо мною? Нащо випробовуєте Господа? І народ був там спраглий води. І ремствував народ на Мойсея й говорив: Нащо це ти випровадив нас із Єгипту? Щоб повбивати спраглого мене та синів моїх, та отари мої? І кликав*

Мойсей до Господа, кажучи: Що я вчиню цьому народові? Ще трохи, – і вони вкаменують мене! І сказав Господь до Мойсея: Перейдися перед народом, і візьми з собою декого з старших Ізраїлевих, а палицю, що нею ти вдарив був Річку, візьми в свою руку, та й їди! Ось Я стану перед лицем твоїм там, на скелі в Хоріві, а ти вдариш у скелю, – і вийде із неї вода, і буде пити народ! І зробив Мойсей так на очах старших Ізраїлевих. І назвав він ім'я того місця: Масса та Мерива через колотнечу Ізраїлевих синів і через випробування ними Господа, коли казали: Чи є Господь серед нас, чи нема?» (Вих. 17:1–7). Першим серйозним випробуванням для них стало те, що в пустелі не було води. Замість того щоб смиренно сказати: «Господи, у нас біда», – вони почали нарікати на Бога й на Мойсея.

НАРІКАТИ ЧИ ЗВЕРТАТИСЯ ПО ДОПОМОГУ ДО БОГА?

Ми опинилися в дуже скрутних обставинах, адже в Україні точиться нещадна кровопролитна війна. Вона розділяє людей на тих, хто нарікає на Бога і хто звертається до Нього по допомогу. Господь сказав Мойсею, щоб він дав їм воду. «*І назвав він ім'я того місця: Масса та Мерива через колотнечу Ізраїлевих синів і через випробування ними Господа, коли казали: "Чи є Господь серед нас, чи нема?"*» (Вих. 17:7). Народ утратив віру в Бога. Вони бачили великі чудеса в Єгипті, проте, опинившись у ситуації, коли просто забракло води, вони нарікали. Це доволі кризове становище. Та маючи безліч досвідів Божої допомоги, ізраїльський народ почав нарікати: «Де ж той Бог і чи є Він серед нас, коли ми не маємо води?»

Одразу після виявлення їхнього невір'я у Божому Слові йдеться про їхню першу війну. «*І прибув Амалик, і воював з Ізраїлем у Рефідімі*» (Вих. 17:8). Ізраїльський народ стояв серед пустелі й будував своє вільне майбутнє, але вони чомусь вирішили почати це «будівництво» з невір'я до всемогутнього Бога. Щойно вони відступили від Господа, почали нарікати, відразу

«прибув Амалик, і воював з Ізраїлем». Цікаво, що Рефідім походить від двох слів та означає «руки ослабли». Це те місце, де їхні руки ослабли, тому що вони зіткнулися з першою кризою, яка зламала їхню віру й довіру до Бога. А коли руйнується віра, розпочинається війна.

Амалик – внук Ісава. А ким був Ісав? Рідним братом Якова. І ось ослаблений народ стикається з братами, які прийшли до них зі зброєю в руках. Прийшли, вторглися в ізраїльський стан і почали воювати з ними.

ЦЕ ПОТРІБНО ЗРОБИТИ КОЖНОМУ

Юдейські дослідники дають цікаву характеристику стосункам Ізраїлю й амалікитян: «Потомство Амаліка існує доти, доки існує потомство Ізраїлю. Усе-вишній дозволяє існувати їм для того, щоб Ізраїль не зійшов з правильного шляху. Якщо Ізраїль грішить, посилюється Амалік і гнобить Ізраїль. Амалік ослаблюється лише тоді, коли Ізраїль звертається з покайням і наверненням до Господа. Стосунки Ізраїлю й Амаліка назавжди пов'язані. Амалік нападає на Ізраїль, коли народ втрачає віру». Наскільки важливо сьогодні пам'ятати це нам! Хочеться достукатися до всього українського народу, що настав час із упокореним серцем схилитися перед Господом і просити в Нього прощення, щоб Він очистив нас. Це потрібно зробити кожному українцю.

З великим смутком і болем спостерігаю, як сьогодні наш народ починає узаконювати лихослів'я. Неприємно шокований тим, що нецензурні слова лунають з уст віруючих людей, братів і сестер. Цього не має бути в церкві. Наші уста повинні бути чистими перед Богом і людьми. Рекламні щити на більшій частині України містять нецензурні слова, і діти бачать їх і запам'ятовують. Так, у деяких регіонах місцева влада дослухалася до порад християн і змінює білборди, закликаючи людей молитися й поклатися на Бога. У такі моменти думаєш: «Господи, як Ти можеш ходити

серед нас, коли тут така нечистота мовлення й думок? Помилуй нас, прости».

У кожного є своя довірена Богом місія

Амалик прийшов воювати з Ізраїлем, коли той утратив віру. Завжди так було і так буде. Потрібно було щось вирішувати. «І сказав Мойсей до Ісуса: "Вибери нам людей, і вийди, воюй з Амаліком. Узавтра я стану на верхів'ї гори, а Божа палиця буде в моїй руці"» (Вих. 17:9). Мойсей просить Ісуса «вибрати» людей, адже не всі можуть воювати.

Нам відома історія, коли Господь говорить до Гедеона: «"Численний той народ, що з тобою, щоб Я дав мідіянітян в його руку, – щоб не запишався на до Мною Ізраїль, говорячи: Рука моя спасла мене. А тепер поклич до ушей люду, говорячи: Хто боїться й тремтить, нехай вернеться й відійде від гори Гілеад". І вернулося з народу двадцять і дві тисячі, а десять тисяч позосталося» (Суд. 7:2, 3). Це дуже серйозно: забути Бога та сказати, що моя рука спасла мене. Господь перебирає армію, бо не кожен може воювати на фронті зі зброєю в руках. Вибрали 10 000, а Бог сказав, що й цих забагато. Господь обрав лише 300 людей і подарував перемогу Гедеонові.

Мойсей сказав, що стане на верхів'ї гори. Невже не можна було стати позаду армії? Гора у Святому Письмі має глибокий символічний зміст. Псалмист написав: «Свої очі я зводжу на гори, звідки прийде мені допомога» (Псал. 121:1). У Біблії читаємо, що Мойсей пішов на гору – і Божа слава огорнула його. Він пішов у Божу присутність. Ісус також ходив на гору молитися, шукати Божого лиця, зв'язок зі Своїм Отцем, адже потребував підтримки. Мойсей тому й пішов на гору та стояв перед Богом за свій народ.

Чия роль у тій війні була важливіша: тих людей, яких Ісус пішов вибрати для війни, чи Мойсея й тих, хто пішов з ним на гору молитися? Без одних й інших не було б успіху у війні. Під час війни в кожного є своя Богом довірена місія. Якщо наші релігійні переконання не дозволяють нам узяти зброю в руки, то нам потрібно піти на «гору» перед лице Боже і ревно молитися.

ОСОБЛИВА ЗБРОЯ

«Божа палиця буде в моїй руці», – промовив Мойсей. Коли Ісус посилав Своїх учнів, то наказував нічого не брати із собою, крім палиці. Палиця була символом Божих діянь у житті людини. Це символ довіри Господу, надії на Нього. Мойсей вирушив на гору не сам: «І зробив Ісус, як сказав йому Мойсей, щоб воювати з Амаліком. А Мойсей, Аарон та Хур вийшли на верхів'я гори» (Вих. 17:10). На гору Сінай на 40 днів і ночей він ходив сам. У цьому

випадку Мойсей узяв із собою людей. «І сталося, коли Мойсей підіймав свої руки, то перемігав Ізраїль, а коли руки його опускались, то перемігав Амалік» (Вих. 17:11). Це було протистояння двох сил, сили зла й Божого народу.

Від того як руки Мойсея на горі були простягнуті, залежало те, що відбувалося під час бою. Його руки були підняті й Ізраїль перемігав, руки опущені – Амалік перемігав. В Україні йде справжня війна, гинуть люди, руйнуються міста й села. Моє місце як християнина сьогодні на горі з піднятими руками.

«А руки Мойсеєві стали тяжкі. І взяв він на нього, а Аарон та Хур підтримували руки йому, один із цього боку, а один із того. І були його руки сталі аж до заходу сонця» (Вих. 17:12). Аарон і Хур могли сказати, щоб Мойсей сам ішов на гору молитися Богові, а вони молитимуться вдома. Невже Господь не почув би їхню молитву в таборі? Бог чує молитву в будь-якому місці й у будь-який час. Мойсею на горі були потрібні люди, які би разом з ним звершували це служіння молитви. Вони підтримували його руки, які були підняті весь день. Це зміцнена й посилена молитва. Недаремно в Божому Слові написано: «Бо де двоє або троє зберуться в ім'я Моє, там і Я серед них!» (Матв. 18:20).

Як важливо нам сьогодні об'єднуватися в молитві за мир в Україні! Наші підняті руки в молитві – це особлива «зброя», це наш вклад в перемогу України. «Аж до заходу сонця» були підняті руки Мойсея. Війна закінчиться, сонце зайде. Вірю, що довше ми на горі триматимемо молитовні руки піднятими, то швидше завершиться війна.

ЩИРО КАЙТЕСЯ ПЕРЕД БОГОМ

«Гніваючись, – не грішіть, сонце хай не заходить у вашому гніві» (Ефес. 4:26). Необхідно молитися, щоб серце кожного українця залишалося щирим, співчутливим, люблячим, щоб ми залишалися людьми. Цим ми покажемо, що відрізняємося від інших. Сонце зайде, війна закінчиться, але нам не потрібно берегти в серцях люті і злість.

«І переміг Ісус Амаліка й народ його вістряв меча» (Вих. 17:13). Військо Амаліка було переможене мечем, але чи здобули би цю перемогу без рук Мойсея? Без Хура й Аарона, які підтримували його руки? Насамперед перемога була здобута молитвою. Сьогодні, коли кожному важко на серці, ми думаємо, що можемо зробити для нашої країни. Нам необхідно ревно молитися за тих, хто стоїть на передовій, хто береже наш сон. Бог завжди на боці скривджених і знедолених. Господь завжди на боці правди. Тому треба каятися у своїх гріхах і просити, аби Бог очистив і відродив наші серця. Тоді настане наше визволення. Господь зробить те, чого не

можуть зробити люди. У Святому Письмі є багато прикладів, коли ворожі армії були переможені не людською силою. Бог робив чудеса і сьогодні їх робить. Нехай наше щире покаяття і ревна молитва допоможе завершити війну.

Андрій
Колодій

Я всегда тебя буду КРЕПКО ДЕРЖАТЬ

Я тебя перепахлю в горниле страданий,
Но при этом всегда буду крепко держать.
Я хочу, чтобы ты посреди испытаний
Мою силу любви в полноте смог познать.

Я, Господь, избавляю от бездны греховной
И долиною плача веду Я тебя.
О, дитя, понимай: человек – не опора,
Утешение, сила, опора – лишь Я.

Уповай на Меня и храни свое сердце
От неверия, зла и печали земной.
Не давай для обиды и ропота места,
Они душу твою разделяют со Мной.

Ободришь и воспрянь утешением верным,
Я за правую руку с любовью держу;
И в последнее время от ветроучений
И греха обольщений тебя Я храню.

Я провел уже многих, и ты не смущайся,
Тебе нужно лишь только держаться Меня.
В послушании полною всем сердцем старайся
Днем и ночью искать непрестанно Меня.

Я держу тебя, сын Мой, за правую руку,
Я тебя наставляю ученьем Своим.
Покорись Моей истине, Божьему Духу
И без страха иди по следам лишь Моим.

Я веду тебя мимо земных развлечений,
Я тебе приготовил прекрасный чертог.
Не страшись ты, дитя, за Меня поношений,
Я тебе помогу, Я Отец твой и Бог.

Я держу тебя, сын Мой, за правую руку,
Я тебя умоляю: держись за Мою!
Если жизнь Мне доверишь как лучшему Другу,
То наследовать будешь обитель в раю.

Матвей Колесов

Чому знижується ТЕМПЕРАТУРА ВІРИ?

«Я знаю твої діла, що ти
ні холодний, ні гарячий.
О, якби був ти або хо-
лодним, або гарячим!»

Об'явл. 3:15

Цієї зими несподівано для нас температура знизилася до -13°C . Несподівано, адже ми звикли, що останніми роками зима тепла. Можливо, для жителів Аляски це не холодна погода, але руки звичайного українця в такий мороз без рукавичок сильно замерзають. Чи замислювалися ви коли-небудь про те, що відбувається з людиною, яка опинилася в умовах, коли її тіло починає замерзати?

Уявіть, що ви перебуваєте серед лісу при -35°C . Навколо нікого. До цивілізації пішки 15 км. Навіть якщо ви знаєте дорогу, добиратися в таку морозну погоду вам доведеться довго. Спочатку ви трохи розігріті, але через 15 – 20 хвилин температура тіла повертається до $36,6^{\circ}\text{C}$. Потім вона починає знижуватися приблизно на один градус за 30 – 40 хвилин.

Ось що відбуватиметься з вашим організмом далі. Коли температура тіла знизиться до 36°C , м'язи навколо вашої шиї та плечей почнуть стискатися. Це називається передсудомним м'язовим тонусом. Ваші рецептори посилають імпульси в гіпоталамус, який дає команду звузитися всій мережі капілярів на поверхні вашого тіла. Тому руки й ноги починає ламати від холоду. Через 45 хвилин температура тіла опускається до 35°C . Ви входите до зони легкого переохолодження. Тремтіння в тілі триватиме, доки в м'язових клітинах не вичерпаються запаси глюкози.

Минула година. Вас ще не огорнув панічний страх, але холод уже змушує ферменти вашого мозку працювати менш ефективно. З кожним градусом, на який знижується температура тіла після 35°C , рівень метаболізму в тілі падає на 3 – 5 %. Після позначки 34°C ви починаєте поступово втрачати пам'ять і розум. Поглянувши на годинник, через пів хвилини ви вже не зможете пригадати час. Навряд чи вам вдасться пройти хоч якусь відстань. Ви падаєте в кучугуру

й закидаєте голову. Тепло з вашого тіла продовжує виходити. За температури тіла нижче 33°C виникає стан апатії, а при 32°C настає ступор. Ви перебуваєте в зоні крайнього переохолодження.

При 31°C ваше тіло залишає спроби зігрівати себе тремтінням. Кров згущується, наче масло в замерзлому двигуні автомобіля. Споживання кисню, індикатор вашого метаболізму, знижується на чверть. Нирки тим часом працюють без зупинки, щоб упоратися з надлишком рідини, яку видавлюють звужені судини у ваших кінцівках. Між 31°C і 30°C ви втрачаєте здатність упізнати обличчя людини, яка прийде вам на допомогу, якщо, звичайно, прийде.

Температура тіла знизилася до 30°C . На шкалі градусника навіть немає такої поділки. У цьому стані електричні імпульси, що посилають охолоджені нервові закінчення у вашому серці, стають аритмічними. Саме серце перекачує дві третини від звичного об'єму крові. Нестача кисню і сповільнений метаболізм можуть спричинити візуальні та звукові галюцинації.

Приблизно при $29,5^{\circ}\text{C}$ серцевий ритм порушується, потім серце зупиняється. Від кисневого голодування гине мозок. Причому в агонії люди часто намагаються зняти із себе одяг. Через цей феномен, що називають «парадоксальним роздяганням», тих, хто замерзає в містах, часто плутають із жертвами сексуального насильства. Точного пояснення цього явища немає. Та найлогічніше полягає в тому, що перед непритомністю звужені судини на поверхні тіла раптово розширюються і виникає різкий приплив тепла до шкіри. Людина ніби починає горіти.

Щороку багато жертв переохолодження гинуть від перегрівання в процесі порятунку, коли всі звужені капіляри розширюються одночасно, спричиняючи різкий стрибок тиску. Найменший рух може спровокувати фібриляцію шлуночків сильно переохолодженої людини.

У 1980 році 16 данських рибалок врятували після аварії човна й півторагодинного перебування у крижаній воді Північного моря. Спустившись із рятувального судна, вони зайшли до кав'ярні випити гарячих напоїв і відразу померли, усі 16 осіб.

При екстремально низьких температурах організм ніби «консервується», сповільнюючи внутрішні процеси. Багато людей, знайдених переохолодженими, здаються померлими. Тіло в такому стані може перебувати кілька годин, і виводити людину з нього потрібно обережно й поступово.

Коли ваше тіло замерзає, це страшно. Та значно гірше, коли таке відбувається з вашою вірою. Наприклад, після певних обставин ви раптом усвідомили, що вам більше не хочеться читати Біблію. Ви не зневірилися в Бога, Боже Слово для вас, як і раніше, – найвищий авторитет. Проблема лише в тому, що у вас просто не має бажання його досліджувати. Температура на градуснику віри почала ледь помітно знижуватися. Мимоволі ви почали віддавати перевагу фільмам і музиці, які раніше сумнілля підказувало уникати. Однак тепер у свідомості спливали вагомі виправдання, і ви вже не думаєте, що це шкодить вашому духовному здоров'ю. Навпаки, це дає вам відчуття щасливого й вільного життя.

Минув рік. Ви продовжуєте виглядати зразковим християнином, щосуботи ходите до церкви. Ось тільки прославлення Бога вже зовсім не торкається вашого серця. Проповіді почали здаватися нудними, молитви – банальними. А ще вас дратує лицемірство, яке ви помічаєте в церковній сім'ї. Насправді ж ви не усвідомлюєте, що ваша духовна свідомість починає «замерзати», якщо за скалкою в оці брата ви просто не відчуваєте колоди у своєму. Градус віри повільно і трагічно знижується до позначки 34°C , ви поступово втрачаєте пам'ять про пережиті досвіди з Богом.

Закрадаються думки, що, можливо, ваші невіруючі знайомі мали рацію, і всі ті випадки порятунку й підтримки Господа були лише збігом, удачею.

33°C – це духовна апатія. Ви нічого не бажаєте робити: ні молитися, ні читати. До церкви ще час від часу ходите, але це або за звичкою, або через нав'язливу ідею: якщо не відвідуватимете її, то не потрапите до Небесного Царства. Ви відмовилися від усіх служб. Навіщо вам це?

32°C. Ви переходите на стадію «Церква не потрібна». Головне – просто вірити серцем. 31°C – серце починає замерзати. Доброта й чуйність покриваються шаром льоду. Ви стаєте глухими до потреб ближніх, іноді навіть грубими. Вам уже не соромно, коли з вуст злітає лайливе слово. А ще ви зовсім перестаете пізнавати Бога у своєму житті. Він починає здаватися вам злим і несправедливим.

Температура віри знизилася до 30°C. З'явилися галюцинації. Вам здається, що невіруючим значно краще, ніж тим, хто покладає надію на Бога. Начебто там, за межами Божого Закону, люди живуть щасливіше, успішніше, веселіше. В особистому житті в них усе простіше. Якщо ви дівчина, то вам здається,

що всі адекватні хлопці або вимерли, або вже з кимось зустрічаються. Якщо ви хлопець, то виникають думки, що ви даремно берегли себе в чистоті до шлюбу.

29,5°C – фінальна стадія переохолодження. Віра повільно вмирає, ви мариєте, вам здається, що ви стаєте гарячими, ніби кров із новою силою почала текти по ваших жилах. Ви починаєте знімати із себе одяг праведності Христа, адже вам стає в ньому тісно та спекотно. Стираються межі моралі, змінюється система цінностей. Ви видаляєте зі свого характеру принципи, які раніше так цінували. Життя на повні груди, але без Бога. Ваше серце стало крижаним або, говорячи мовою Біблії, кам'яним. Для багатьох членів Церкви ви можете здаватися втраченим для вічності, багато хто від вас відвернеться. Багато хто, але не Бог. Він, як і раніше, вірить у вас. Він продовжує відігривати вашу віру дбайливо й поетапно, щоб не було шоку від перегрівання.

Почуйте Його тихий голос. Вслухайтесь в дивовижні слова: «*І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті*» (Єзек. 36:26). Для Бога немає кам'яних чи відморо-

жених сердець. Він готовий працювати з будь-яким серцем у будь-якому місці й у будь-який час. «*Я знаю твої діла, що ти ні холодний, ні гарячий. О, якби був ти або холодним, або гарячим!*» (Об'явл. 3:15). Для Бога легше відновити взаємини з холодним віруючим, адже він, навіть перебуваючи в маренні, у безвихідній ситуації, може звернутися до Неба з надією. І Всевишній простягне руку допомоги, щоб зігріти. Більшість християн, які замерзають, зупиняються на стадії «теплі». 33°C – стан апатії. Ви можете ходити до церкви, але не бажати служити людям. Ви вибираєте байдужість. А Бог не втручається у ваш вибір. Ось так і минає життя деяких віруючих із відмороженою вірою на стадії «теплі». А яка температура вашої віри сьогодні?

Духовна війна реальна. Диявол присипає нас снігом. Спочатку це може бути весело, доки не усвідомимо, що опинилися в кучугурі, з якої не вистачає сил вибратися. Нехай із нами це не станеться. Борімося за свою віру в Бога. Молитовно борімося одне за одного.

Олег
Боків

ТОЧНІ ВИМІРИ

В и не раз бачили, як шайба залітає в хокейні ворота саме в момент фінального свистка. Коли забили гол: до чи після свистка? Іноді під час тенісного матчу вирішальний м'яч потрапляє на лінію, що окреслює поле. Аут чи ні? Чи зарахують очки?

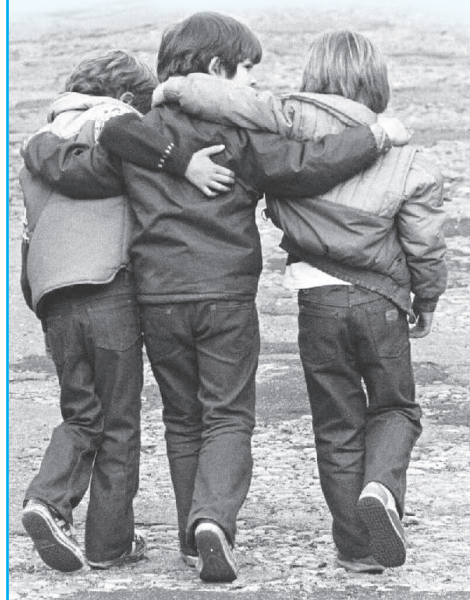
Виміри відіграють важливу роль і в спорті, і в багатьох інших сферах нашого життя. Якщо я хочу пошити сукню, мені слід відміряти потрібну кількість

тканини і точно зробити викрійку. Якщо збираюся купити нові шини для автомобіля, потрібно знати розмір. Якщо я хочу побудувати човен у гаражі, спочатку краще виміряти його ворота, щоби після закінчення вдалося його витягнути.

У біблійні часи довжина вимірювалися ліктями – протяжністю передпліччя. Іншою мірою довжини була долоня – нею вимірювали зріст коня. Оскільки передпліччя й долоні у всіх людей різні, результати не завжди були точні. Сьогодні існують дві основні світові системи виміру: англійська й метрична. Ще одна система вимірювання, біблійна, це міри любові, які Бог дарував Мойсеєві, – Десять Заповідей.

Заповіді допомагають нам жити повноцінно та щасливіше. Ісус об'єднав Десять Заповідей у текст: «*Любитимеш Господа Бога свого всім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою! Це – перша і найбільша заповідь. Друга – подібна до неї: Любитимеш свого ближнього, як самого себе!*» (Матв. 22:37–39). **Обидва способи прояву любові дуже важливі, бо якщо ти любиш Бога, то любитимеш і свого ближнього. Якщо ти любиш ближнього, тобі буде легше любити Господа.**

«Є ті, кому не все одно. На цьому будуться всі стосунки. Головне – зустріти таких людей.»

ХЛІБА... ХОЧ ТРОХИ...

Це був один із найскладніших років у моєму житті – 1993 рік. У 1992 році не стало моєї мами, через рік загинув мій друг Сергій, людина, якій я довіряв і на яку міг покластися. Мої друзі допомагали мені, як могли, але вони самі були не в кращому становищі. Не описуватиму подробиць, та скажу: що таке голод, я знаю не з чуток.

Одного вечора голод мене просто довів до відчаю. Удома не було навіть чаю. Грошей, щоб купити їжу, теж не було. Я одягнув пальто, яке продувалося наскрізь усіма вітрами, і вийшов надвір. Довго стояв біля під'їзду, не наважуючись куди-небудь іти, але потім усе ж зважився. Я пішов до хлібзаводу. Він був неподалік від мого будинку. Погода була вітряна, ішов дрібний дощ. Я підійшов до прохідної хлібзаводу й постукав.

На мій стук визирнув дідусь-вахтер і запитав: «Чого тобі?» Я чесно відповів йому: «Хліба... Хоч трохи, якщо можна». Дідусь мовчки відчинив двері та пропустив мене. Показавши рукою в темряву, у бік цеху, що світився, сказав: «Туди йди, синку. Скажи, що тобі потрібний хліб». Я пішов. Що ближче я підходив, то сильнішим був запах свіжого хліба. Ви розумієте, що таке запах хліба для людини, яка два дні взагалі нічого не їла?

Підійшов. Цех був старий, світилися вікна, складені зі склоквітів. Я зазирнув усередину: на відстані пів метра від мене конвеєром пливли буханки хліба. Я відійшов від вікна й піднявся сходами до дверей цеху. Постукав у двері й відчинив їх.

В обличчя вдарив жар. У цеху було шумно, тепло та світло. Працювали жінки в білих халатах і ковпаках. Хтось заправляв величезні тістозмішувальні машини, хтось знімав з конвеєра готовий хліб, хтось насипав борошно в ємності. Найближча до мене жінка, уже літня, побачила мене й запитала: «Що ти хочеш, синку?» Я намагався протерти запітнілі окуляри. Замерзлі пальці не слухалися. Нарешті попросив: «Якщо можна, хліба... Будь ласка!» Жінка зойкнула: «Та що ти стоїш там? Зайди всередину!»

Я зайшов, бо моє пальто зовсім не рятувало від холоду. Я ніколи не забуду, як декілька жінок просто впхнули мені в руки не один, а три буханці свіжого гарячого запашного хліба. Я не витримав, відламав окраєць і вгризся в нього. Я їв хліб і дякував: «Дякую вам, спасибі!» Літня жінка відвернулася, щоб я не помітив, і змахнула сльозу з очей. Потім вона подивилася на мене та сказала: «Синку, ти приходи. Приходи ще, якщо тобі треба буде хліб». Я говорив слова подяки і давив-

ся гарячим м'якушем. Потім вклонився їм і пішов.

Дідусь-вахтер випустив мене на вулицю: «Синку, я тебе пропущу, приходи». І я пішов додому, притискаючи до грудей уже дві з половиною буханки хліба. Додому я доніс дві. Я більше не ходив на хлібзавод. Не тому, що відтоді мої справи налагодилися, а тому, що не можна було зловживати добротою цих чудових людей.

Той хлібзавод уже знесли, на його місці стоять елітні новобудови. Проте щоразу, прямуючи тією вулицею, я згадую і доброго старенького вахтера, і тих чудових, милих і добрих жінок, які врятували мене від голоду того холодного листопадового вечора. І картаю себе за те, що навіть імен їхніх не запитав. Проте я їх усіх пам'ятаю і ніколи не забуду, адже вони врятували мене від голоду...

Нині багато людей голодні й шукають духовного хліба, яким є Ісус Христос. Ми можемо поділитися цим Хлібом і спасти чийсь життя...

Сергій Шишковський

«Усе має свій захід сонця і лише ніч закінчується світанком.»

РЕВНА МОЛИТВА

Англійське слово *watch*, що відповідає українському «не спати, пильнувати», має три значення: наручний годинник; дозор – уважне спостереження чи пошук небезпеки; варта – люди, які щось охороняють.

Апостол Петро дізнався про значущість цього слова, коли він та інші учні отримали зауваження від Ісуса за те, що не пильнували й не молилися (Матв. 26:41). Петро й сини Зеведеєві спали, коли Христос перебував у тяжкій і скорботній молитві до Отця в Гетсиманії.

Ревна молитва необхідна, аби стежити за часом. Час закінчується. Кінець швидко наближається. Нам потрібно витратити час, що залишився, на те, аби показати Божу любов світові, який незабаром загине. «Отже, ви знаєте час, що пора вже нам від сну прокинутися. Бо

тепер спасіння ближче до нас, ніж тоді, коли ми повірили» (Римл. 13:11).

Петро чув, як Ісус сказав Своїм учням, що для спасіння кожному відведено час (Матв. 24:13). Тому, коли апостол говорить, що кінець всьому близький, він насправді має на увазі пильнування чи готовність до молитви.

Ревна молитва необхідна, щоб уникнути небезпеки. Чому Петру радить християнам покладатися на молитву? Завдяки молитві він отримав уроки, які застосував у своєму житті. Він дізнався про цінність молитви, коли Ісус попереджав Своїх учнів про спокуси, з якими вони зіткнулися, коли стануть очевидцями Його арешту, суду над Ним і розп'яття. «Чому спиш? Встаньте й молитесь, щоб ви не потрапили в спокусу» (Луки 22:46). Християни також схильні впадати в спокусу. ►

МИ ЧАСТО БЕРЕМО НЕ ТІ НОТИ

В одному швейцарському готелі жили мама з донькою. Мама наполягала на тому, щоб її маленька донька навіть на канікулах продовжувала займатися грою на фортепіано. Щодня по обіді дівчинка йшла до великої вітальні та грала своїми і просто мелодіями. Вона займалася по пів години на день, проте її мимовільні слухачі не витримували навіть цього і по одному покидали хол.

Час минав, постояльці втомилися від цих щоденних музичних тортур, проте виховання не дозволяло їм скаржитися. Якось до дівчинки підійшов один із гостей. Він трохи постояв поруч із нею, а потім сказав:

– Посунься трохи, я сяду.

Дівчинка посунулася, і гість сів за фортепіано поряд з нею.

– Зіграй ще раз, а я підіграю, – попросив він.

Дівчинка знову почала вдаряти по клавішах. Чоловік поклав руки на клавіатуру. Це були гарні, сильні руки

справжнього піаніста. Залунала чудова мелодія – варіація на тему вправи. Присутні відразу помітили різницю у виконанні.

Хто це грав? Коли вони йшли з холу, там залишалася тільки юна піаністка, але вона не могла так зіграти. Вони поспішили назад і побачили, що поряд з дівчинкою сидить чоловік: це його гра перетворила знайомі їм вправи на чудову мелодію.

– Хто це? – запитали вони менеджера готелю.

– Відомий піаніст Джозеф Хофман, – промовив він. – Він живе тут під іншим ім'ям, щоб відпочити від шанувальників.

Вправи маленької піаністки дратували їх, але разом із великим виконавцем у неї виходило чудово.

Як це схоже на нас? Самі ми часто беремо не ті ноти. Наші найбільші досягнення не є чимось особливим і в кращому разі заслуговують на задовільну оцінку. Та якщо ми «трохи

посунемось» і дамо місце справжньому Маестро, наші спільні зусилля сприятимуть чудовим результатам. Що ближчими ми стаємо до Бога, то більше усвідомлюємо, що всіма своїми успіхами й досягненнями ми завдячуємо силі нашого Господа Ісуса Христа. Без Нього ми не можемо робити нічого (Івана 15:5).

«Та наблизився всьому кінець. Тому будьте мудрі й ревні в молитвах!» (1 Петра 4:7).

Ревна молитва необхідна, щоби бути розсудливим вартувим. Бути розумним означає бути розважливим чи тверезим. Розсудливий сторож завжди стежить за своїм постом та околицями. Петро і його супутники не були розсудливими вартувими, коли Ісус попросив їх не спати й молитися з Ним. Усі вони заснули.

Проте із цього досвіду Петро засвоїв великий урок. Тому він радить християнам бути ревними в молитві, як розсудливий сторож: **«Та наблизився всьому кінець. Тому будьте мудрі й ревні в молитвах» (1 Петра 4:7).** Тож дослухаймося до настанов апостола Петра, якщо не хочемо втратити шанс зустріти Ісуса.

Ответ придет тогда, когда не ждешь

Ответ придет тогда, когда не ждешь, – Не потому, что он уже не нужен; Когда в смирение боль свою несешь И думаешь: «Ведь быть могло и хуже».

Когда иссякнут все «зачем» и «почему» И сердце не колотится в тревоге, Но знаешь: Бог не даст пойти ко дну, К Нему ведут земные все дороги.

Ответ придет тогда, когда не ждешь, Когда покажется, что выжданы все сроки. Но все равно с надеждою живешь, Доверив свои нужды только Богу.

Ответ придет тогда, когда не ждешь, Как гром средь бела дня, а может, ночи, Нежданно и негаданно, и дрожь Охватит от реальности вдруг Божьей.

Поймешь, что боль твою с Собой делил, Хотя казалось, Небо на засове. Когда порою не хватало сил, Бог раны исцелял Своей любовью.

Поймешь тогда, что слышал Он всегда Молитвы стон и слезные прошенья, Хотя ответа не было тогда, Но у Него всегда все в Свое время.

Не позже и не раньше, только в срок. Хотя нам непонятно то молчанье, Но Господу важней всего итог Терпения и веры в испытаньях.

Ответ придет тогда, когда не ждешь, Объемля уголки всего сознания. И в сердце благодать, как Поздний дождь, Прольется, все собою заполняя.

Я НЕ ХОТІЛА БИ БУТИ ЗЛОЮ ТА ОБРАЖЕНОЮ

Раніше я думала, що життя завжди має бути на максимальній швидкості: вокзали, аеропорти, нові міста, нові люди та щодня нові враження. Якось я бігла у справах. Була така зима, коли в місті з дахів падали бурульки. І ось така бурулька впала за двадцять сантиметрів від мене, і тільки уламки розлетілися біля ніг. Двадцять сантиметрів – це менше секунди. Коли Бог подарував мені цю мить? Коли сушила волосся і вилка фена вилетіла з розетки? Чи коли зробила ковток чаю, він здався мені надто гарячим, я відставила чашку і повернулася взута з коридору, щоб допити вже холодний? Чи коли копір-салася в сумці й не могла знайти ключі?

Того дня я не планувала помирати. Я не планувала, що день, коли я бігла у справах, стане останнім у моєму житті. Насправді будь-яка мить нашого життя може стати останньою. Необережний крок на мокрій підлозі у ванній; п'яний водій, що вилетів на червоний сигнал світлофора; бурулька, що зірвалася з даху.

Я не переконую вас проживати кожен свій день життя як останній. Хочу, щоб ви навчилися цінувати кожен свій день як єдиний. Ми відкладаємо важ-

ливе на потім, бо думаємо, що в нас попереду ще багато часу. Ми заповнюємо своє життя рутинною, замість того щоб робити щось по-справжньому важливе. Зателефонувати дорогій людині і сказати: «Я люблю тебе, ти залишила глибокий слід у моєму житті» – замість претензій та образ. Обійняти дитину замість криків через погану оцінку. Перестати злитися, що світ несправедливий, а піти дивитися, як розпускається листя. Усе в моєму житті було не дарма.

В одному фільмі я почула фразу: «Що ти хочеш відчути останнім?» Я б не хотіла бути злою, ображеною і пораненою. Я хотіла би бути впевненою в тому,

що була благословенням для когось, що була сама собою, прожила своє життя.

Аби бути щасливою, не обов'язково дивитися на світ в ілюмінатор літака. Бути щасливою – це проживати кожну мить свого життя й розуміти, що все це не дарма, навіть якщо ви не виходили сьогодні з дому, їли улюблені цукерки й перечитували улюблену книгу. Адже кожен із нас – це історія. Я навчилася відповідати на запитання: «Чим ти зайнята сьогодні?» словами Урсули Ле Гуїн: «Сьогодні я зайнята тим самим, що й учора. Я зайнята щасливим життям».

Олена Пастернак

Двохвилинна розмова

У мене є знайома, генеральна продюсерка, гарна жінка років п'ятдесяти, але вона виглядає значно молодшою. Співробітники вважають її суворою. Вона має одну дивакуватість – це її мобільний телефон. Він непристойний навіть для пенсіонерки, хоч ноутбук в моєї знайомої дуже дорогі, і вона змінює їх одразу, щойно Стів Джобс випускає нову модель.

Спочатку співробітники натякали їй, щоб вона поміняла цю «допотопну» модель телефону, у якому навіть дисплей чорно-білий. На що моя знайома завмирала, мінилася в обличчі й непривітно відповідала. На її дні народження працівники кілька разів дарували найдорожчі мобільні телефони. Моя знайома дякувала та продовжувала користуватися своїм старим телефоном. І так уже дев'ять років.

Одного разу під час наради присутні помітили, що задня кришка телефону відходить і перемотана скотчем

просто по екрану. Проте вже ніхто навіть не натякав моїй знайомій про новинки мобільних телефонів. У кулуарах чулися жарти щодо цього. Що тут скажеш: якщо в людини є особистий водій, безглуздо вчити її жити й обговорювати її перев'язаний скотчем телефон.

Я поїхав на радіоринок, дві години мучив здивованих продавців, але знайшов те, що шукав. Наступного дня, поки нікого не було, я зазирнув до її кабінету і сказав: «Хоча свята вже минули, усе одно хочу подарувати вам цікаву річ». І поклав на стіл нову задню кришечку від її старої моделі телефону. Продюсерка несподівано схопила її, поцілувала й розплакалася. Руки не слухалися їй, і я сам замінив тріснулу кришечку на новеньку.

Коли я вже був біля дверей, залізна леді промовила:

– Дякую! Ви не уявляєте, що для мене зробили. Поживе ще мій старенький телефон. Дивіться, він став зовсім як новенький... Розумієте, у цьому телефоні є дві хвилини диктофонного запису нашої розмови з чоловіком. Він телефонував, вітав мене з днем народження і говорив, як мене любить, навіть заспівав шматочок пісні... Уже майже дев'ять років минуло. З того відрядження він так і не повернувся, загинув в аварії.

...І зовсім вона не залізна леді й не сувора начальниця...

ЗАПАХ МОКРОЇ ЗЕМЛІ

Багатьом подобається запах мокрої землі, особливо тим, у чиєму організмі не вистачає заліза чи інших мінералів. Запах мокрої землі навіть має назву – петрикор.

У землі живе безліч бактерій, званих актиноміцетами та стрептоміцетами. Намокаючи, вони об'єднуються в нитки або волокна, а коли сухо, виробляють мільйони спор, які розсіюються по землі й чекають наступного дощу. Коли краплі падають на землю, спори злітають високо в повітря і ми їх вдихаємо. В оболонці спор, що потрапляють нам у ніс, міститься хімічна речовина диметил-9-декалол, що відповідає за характерний запах мокрої землі. Ці бактерії нікому не завдають шкоди. Ми навіть насолоджуємося запахом завдяки їм.

Щось подібне відбувається з нами в складних ситуаціях. Чи зливався на тебе коли-небудь дощ проблем, які важко розв'язати? У нашому житті виникають ситуації, подібні до зливи, та коли буря стихає, з'являються нитки надії. Наступного разу в схожій ситуації ці нитки надії підкажуть тобі: «Ти вже одного разу проходив через це. Погане більше не повториться». Цей запах надії – голос Святого Духа. Як приємно чути, що тобі вдасться подолати важку ситуацію, що ти не постраждаєш знову через ті самі помилки. Дякую Богові за те, що залишив з нами Святого Духа (Римл. 15:13).

Дзеркальні нейрони

Аби наочно побачити, як працюють дзеркальні нейрони, підійти у багатолюдне місце, наприклад, у торговельний центр, і почніть уважно дивитися вгору, ніби шукаєте щось чи спостерігаєте за чимось цікавим. Ви швидко помітите, що люди почнуть робити те саме.

У нашому мозку є мільйони клітин, які називають дзеркальними нейронами. Вони відповідають за наслідування інших людей. Дзеркальні нейрони спонукають людей повторювати те, що роблять інші. Ви стоїте у торговельному центрі, розглядаючи стелю, і вже десяток людей поруч із вами теж шукають щось поглядом просто тому, що ви це робите.

Дзеркальні нейрони допомагають вам добре вивчити манеру розмови вашого друга, ви починаєте говорити так само, як і він, навіть не помічаючи. А ще вони привертають вашу увагу до почуттів і потреб інших людей, а іноді й тварин, щоб ви допомогли їм.

Дзеркальні нейрони допомагають вам помітити, що роблять інші й чого вони потребують. Та тільки ви вирішуєте, наслідувати тих, кого бачите, чи ні, допомагати чи пройти повз. Ваше завдання – контролювати дзеркальні нейрони з допомогою Ісуса. Бог вклав дзеркальні нейрони у ваш мозок. Він дав вам свободу та здатність вибирати. Перш ніж бездумно наслідувати когось, задійте мозок, подарований вам Ісусом (П. Зак. 30:19).

НАЙСИЛЬНІШИЙ

Хусейн Резазаде

Один із найсильніших чоловіків у світі – іранець Хусейн Резазаде. Він неодноразово посідав перші місця на різних міжнародних змаганнях і встановив світовий рекорд, втримавши протягом кількох секунд штангу вагою 263 кг.

Жук-носоріг може підняти предмет, який важить у 850 разів більше за нього самого, і протягом години тягнути на собі вагу, що в 30 разів перевищує його власну. Проте це не найсильніша комаха в природі. Його перевершує панцирний кліщ, здатний підняти вагу в 1180 разів більше за вагу власного тіла. Чи може якась людина зробити те саме? Навіть Хусейн Резазаде на таке не здатний.

Самсон був незвичайною людиною. Його сила походила від Бога. Він не був господарем сили своїх рук, якими вбив лева й обрушив колони храму, де покло-

нялися Дагону. Коли Самсонові обрізали волосся, він втратив силу й уже не зміг звільнитися від мотузок, якими його зв'язали.

Якщо сила Хусейна Резазаде приносить йому медалі, якщо сила Самсона була незвичайною, а сила панцирного кліща дивує нас, то чи можна уявити, наскільки сильний Бог? Господь створив усе й усіх, у Нього вся сила й міць, і Він пропонує її тобі, коли ти цього потребуєш.

Які твої слабкості? Тобі складно навчатися чи працювати? Важко долати проблеми? У тебе є звички, що завдають шкоди твоєму фізичному й емоційному здоров'ю? Тобі іноді не хочеться йти до церкви? Ти почуваєшся слабким, коли хтось нападає на тебе? Пам'ятай, Бог Своєю силою може зруйнувати все, що робить тебе слабким. Він використав Свою силу, щоб визволити ізраїльський народ від руки фараона. Бог буде використовувати Свою силу й нині, якщо ти вірний Йому. Визнай Його велич, силу, владу, і Він звершить великі чудеса у твоєму житті.

«Не видно страждання поміж Яковом, і не заприїтно нещастя в Ізраїлі, – з ним Господь, його Бог, а між ним – голосний крик на славу Царя! Бог, що вивів був їх із Єгипту, Він для нього, – як міць однорожця!» (Числ. 23:21, 22).

Недослідимі Господні дороги!

Коли в моїй сім'ї виникли проблеми, я почала шукати Бога. Досліджуючи Новий Завіт, прочитала про суботу, але подумала: «Ісус воскрес у неділю, отже, треба дотримуватися неділі». Я й не підозрювала, що дотримання суботи дуже важливе. Я почала відвідувати Православну церкву. Виконувала всі обряди, купила молитовник, молилася і Богу, і творінню, за померлих і живих.

Улітку 1999 року ми з подругою стояли в центрі міста. До нас підійшла дівчина й запросила на євангельську програму, яка проходила в нашому будинку культури. Вона вручила запрошення, ми їх узяли. Коли дівчина пішла, я розсміялася, подивившись їй услід, і промовила: «Свою віру я ніколи не зраджу!»

Через деякий час я захворіла. Сиджу вдома із хворим горлом, почуваюся погано. Чую стукіт у двері. До нас прийшла мамина подруга, яка вже відвідувала цю біблійну програму. Із собою вона привела Володимира Андрійовича Диманя та Сергія, хлопця з Молдови. Вони проводили цю програму. Я почала ставити їм запитання на релігійні теми і була вражена їхніми відповідями. Ми почастували їх чаєм, потім вони помолилися про моє одужання, і, на мій подив, я за три дні видужала. А до того я завжди хворіла довго, іноді до місяця.

Після цього я пішла на програму. Мені дуже сподобалося; там співали гарні мелодійні пісні, проводилися уроки вивчення Біблії. Мені поступово відкривалася істина. Наприкінці програми нам подарували Біблії, духовну літературу, псалми. Деякі люди хрестилися, серед них була і я. Ніколи не думала, що стану адвентисткою. Недослідимі Господні дороги!

Слава та хвала Богові, що Він привів мене до Своєї Церкви, відкрив мені істину. Господь виконує свої обітниці: «Не бариться Господь з обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання; але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття. А Господній день прийде, мов злодій уночі, коли небо з гуркотом пройде, а розпечені стихії розплавляться, і земля та діла, що на ній, згорять» (2 Петра 3:9, 10).

Людмила
Доцюк

ДАЙ МЕНІ СЛУЖІННЯ

Люба живе в Узбекистані. Зріст її молодій жінки не перевищує 60 см. Хвороба, не торкнувшись її черепа, завадила вирости її тілу, зробивши її непропорційною. Збоку вона схожа на живу ляльку. Люба – життєрадісна людина, вона дякує Богові за все, що Він дав їй. Слухаючи її, залишається тільки дивуватися з того, що людина в її становищі може прославляти Бога і робити це так, як вона. Дізнавшись про Ісуса, Люба почала молитися Богові про те, щоб Він дав їй якийсь служіння. Малу групу своєї церкви вона попросила молитися про те саме.

Якось уночі Люба довго не могла заснути. Було близько півночі, коли вона ввімкнула радіо й почула, як ведучий передачі запрошує людей телефонувати до студії та розповідати, що дає їм надію. Після музичної паузи ведучий знову назвав номер телефону студії, запрошуючи слухачів поговорити про надію. Тоді Люба взяла слухавку й набрала номер. Вона розповіла про свій досвід, про те, що єдиним джерелом надії для неї став Ісус Христос. Ведучий ввічливо перебив її і зауважив: «Любо, не забувайте, що в нашій країні заборонено говорити про релігію». Жінка не звернула на це уваги та продовжила говорити. Ведучий знову перебив її: «Ця передача транслюється на всю країну, ви не боїтеся, що у вас виникнуть проблеми?»

Проте з якоїсь причини ведучий, мабуть, зворушений її розповіддю,

дозволив їй закінчити свої думки. Потім він сказав: «Я дозволив вам говорити, знаючи, що це суперечить закону. Можливо, комусь у нашій країні необхідно знати, що навіть з такими проблемами, як у вас, можна мати надію». Потім ведучий зробив Любі незвичайну пропозицію: «Ви могли б назвати в ефірі свій номер телефону? Я зрозумію, якщо ви відмовитеся, але раптом хтось захоче зв'язатися з вами». Люба, не вагаючись, назвала номер свого телефону, потім попросилася й поклала слухавку. За кілька секунд пролунав перший дзвінок. Хтось дзвонив їй з іншої області. Коли, поговоривши, вона поклала слухавку, одразу ж пролунав новий дзвінок. Близько четвертої ранку, відчувши, що не в змозі продовжувати, Люба відключила телефон.

О восьмій ранку, щойно вона ввімкнула телефон, одразу ж пролунав дзвінок. Це тривало весь той день і наступні дні. Так розпочалося її служіння по телефону. По всій країні сотні людей прийняли хрещення завдяки жінці, яка сказала Богові: «Дай мені служіння, Господи!»

Просіть Бога дати вам служіння і ясно показати, що ви повинні робити (2 Кор. 5:18).

Підготувала
Єва Труш

Беріть із собою Біблію

На початку 2000-х років я зайнялася приватизацією квартири, яка була розташована в районі поселення татар. Татари – дуже дружна нація, стоять одне за одного горою. Якось я прийшла в домоуправління, де всі працівники татарської національності, мусульмани. Черга була велика. Оформити необхідні документи до обіду не встигла. Довелося чекати, коли закінчиться перерва. Я дістала із сумки Біблію і почала мовчки читати.

Повз мене проходив один працівник ЖЕКу, побачив мене з Біблією в руках і почав ставити запитання на духовну тему. Я відповідала. Раптом він узяв мене за руку, завів до кабінету, щоб ніхто не заважав. Працівник посадив мене за стіл і сказав: «Говори!» Я почала читати Біблію і коментувати вірші. Кабінет поступово заповнився його співробітниками: стоять, слухають, запитують. І всі вони мусульмани! Час перерви давно закінчився,

БУДЬТЕ ВІРНІ БОГОВІ, НЕЗВАЖАЮЧИ НІ НА ЩО

Це сталося десять років тому. Мій чоловік Олександр прийняв непросте рішення – піти з посади режисера приватної студії, яка належала відомому телевізійному ведучому. Причина була в тому, що там створювався новий проєкт еротичного спрямування, у якому мій чоловік не хотів брати участь. Оскільки заробітна плата була висока, це справді було непросте рішення. Запасного варіанту не було, та й іншої роботи також.

Ми почали молитися, щоб чоловік знайшов гідну роботу, яка забезпечить потреби нашої родини і не буде суперечити нашими християнськими переконаннями. Минає тиждень, другий, а роботи немає. Олександр телефонував знайомим на різні телеканали, заходив на сайти з вакансіями, але не було жодного варіанту, який би нам підходив: або пропонували дуже маленьку заробітну плату, якої не вистачило б на життя, або потрібно було обов'язково працювати в суботу. Ми продовжували молитися.

Одного ранку, повертаючись із парку, де ми гуляли з дітьми, Саші зателефонували. Це була продюсерка програми «Битва екстрасенсів», наша давня знайома, з якою ми свого часу разом працювали на телеканалі «Інтер» в іншому проєкті. Ідея програми була в тому, що запрошували різних спіритів і медіумів, аби ті допомог-

ли людям розв'язати їхні проблеми – знайти того, хто пропав, злов'язати тощо. Юлія сказала, що їм зараз дуже потрібен режисер, і пообіцяла гарну зарплату. Олександр відповів, що йому дуже потрібна робота, але він точно не піде працювати саме на цю програму. Продюсерка здивувалася і запитала чому. Чоловік пояснив, що не хоче брати участь у справах, пов'язаних зі спіритизмом,

магією, дияволом та окультизмом. Юлія почала переконувати, що більшість історій постановочні, але врешті-решт погодилася, що не завжди все театралізовано. Коли до них приходять деякі екстрасенси, то їм самим стає страшно. Наприкінці розмови вона ще раз перепитала чоловіка, чи він не передумає. Олександр відповів, що ні, і вони попрощалися.

Я досі чітко пам'ятаю, як він вимкнув телефон, опустив руку і тихо, зітхаючи, сказав: «З людської точки зору я почуваюся немудрим: у мене немає роботи, закінчуються кошти, а я щойно відмовився від фінансово вигідної пропозиції... Проте я впевнений, Бог про нас попідкується».

Справді, минуло лише кілька хвилин, як чоловікові знову зателефонували. Цього разу це був колега з телеканалу СТБ. Він запитав, чи не хотів би Олександр працювати в них, їм дуже потрібен режисер на популярну кулінарну програму.

Відповідь Бога була дивовижна. Наступного ранку мій чоловік поїхав на нову роботу, подаровану йому добрим і турботливим Богом. Наш Господь завжди благословляє тих, хто прийняв рішення йти за Ним до кінця. Будьте вірні Богові, незважаючи ні на що.

**Вікторія
Ярош**

моя черга пройшла. Проте в мене була впевненість, що Бог використав мене, адже це не я говорила, а мій Господь! Я була здивована, що мусульмани самі цікавляться вісткою про Ісуса.

Я розв'язала всі свої питання з документами. Вийшла з ЖЕКУ – і не йшла, а летіла від щастя, що даремно прожила день. Куди б ви не йшли, завжди беріть із собою духовну літературу чи Святе Письмо. Ви не знаєте, як Бог вирішить використати вас для проповіді Євангелія.

«Я маю і інших овець, які не з цієї кошири» (Івана 10:16).

Ірина Кулагіна

Вставай, МОЛИСЯ...

Якось під час літніх канікул моя донька зібралася відвідати однокурсницю, яка жила за містом. Разом із нею поїхали ще дві подруги. Марина прокинулася рано й поїхала, коли я ще спала. Уранці щось пробудило мене: «Вставай, молися за доньку». Я швидко встала і з хвилюванням опустилася на коліна. «Господи, якщо Ти пробудив мене, Ти знаєш, що з моєю донькою. Я не знаю, але відчуваю, що вона в небезпеці. Урятуй її, де б вона не була, і допоможи їй. Простягни їй Свою руку допомоги», – молилася я, та невдовзі заспокоїлася, сподіваючись на краще і вірячи, що Господь перебуває з моєю донькою.

Увечері, коли Марина повернулася, я запитала, чи не сталося чогось. «Від тебе нічого не можна приховати», – зітхнула донька і розповіла, як вона та її подруги, запізнаючись на електричку, дуже поспішали. Дівчата ввійшли у вагон, коли до відправлення залишалося дві хвилини, а Марина провалилася між вагоном і платформою, яка опинилася на рівні її голови. Перед нею промайнуло все її недовге життя.

На платформі нікого не було, і ніхто не бачив, що вона провалилася. Раптом чийсь сильні руки підхопили її та поставили на платформу. Щойно вона тремтливими ногами ввійшла до вагону, двері зачинилися й електричка рушила. У цю мить я палко молилася про порятунок доньки. Марина була врятована за лічені секунди. Я впевнена, що Господь послав Свого ангела для порятунку моєї доньки. Слава Богу!

Л. Шевельова

СЛУЖІННЯ

під час ВІЙНИ

Хрещення Юрія

Перша київська громада Церкви АСД протягом березня-квітня 2022 року служить як сховище для людей, які втратили житло під час бойовий дій або не можуть жити вдома через постійні обстріли. Протягом цього періоду щодня в приміщенні церкви живуть і харчуються від 20 до 40 осіб. Майже щодня в Домі молитви роздавали хліб і духовну літературу близько 150 особам. Коли в Києві була обмежена можливість купувати продукти харчування, велику підтримку церква отримала від братів і сестер із Луцька, Львова, Вінниці, Чернівців.

Двічі на тиждень ми запрошували жителів нашого району на зустріч в Домі молитви. Читали з ними Біблію, молилися і роздавали продуктові набори. Такі зустрічі відвідувало близько 100 осіб. Ми створили у вайбері чат для спілкування й оперативного обміну інформацією із сусідами церкви. Ось один з відгуків наших нових знайомих: «Дякую за посилання на чат. Я рада всім тут. Раніше я бачила вас лише з вікна мого будинку навпроти. Думала, який гарний храм, як замок під горою. Господь нехай береже цю спільноту і стає дедалі більше прихожан Церкви. Усім благодаті і благословення. З повагою – Марія».

Помітивши інтерес наших гостей до Святого Письма, ми організували групу з вивчення Біблії. Учасники групи дякують Богові, що познайомилися з Господом через такі складні обставини. 19 березня на 24-й день війни справжнім святом стало перше хрещення у воєнний час. Четверо осіб уклали з Ним завіт. 16 квітня на 52-й день війни охрестилося ще четверо людей. Духовний шлях кожного з них

унікальний, але хочеться розказати про один з них.

Юрій до війни працював викладачем правознавства в одному з державних вузів Чернігова. З перших днів війни він вирішив послужити як водій-волонтер і почав шукати таку можливість. Йому порадили приєднатися до волонтерської діяльності Церкви адвентистів сьомого дня. Юрій згадує, як в один з перших днів війни, та ще й у свій день народження, він евакуював з Чернігова близько 50 осіб. Коли ситуація в Чернігові ускладнилася, водіям довелося жити у Києві в приміщенні Дому молитви, що на Ямській, 70, і при нагоді їздити в Чернігів з гуманітарними вантажами. Юрій знайшов нових друзів у церкві, щоденно відвідував групу з вивчення Біблії. Часто до пізньої ночі читав іншу адвентистську духовну літературу, і йому Святий Дух відкрив Євангеліє. Він уклав завіт з Господом через водне хрещення.

Багато людей вперше почули вістку для останнього часу. Дякуємо Богові за те, що Він веде нас через нові для нас обставини і допомагає нам ставати ще сильнішими у вірі.

Олександр
СлободськийПроповідь Євангелія
дає мир душі

Нові колоски для Бога

НІЧОГО НЕ БІЙСЯ

Усерпні 2021 року мені робили операцію з видалення ракової пухлини на обличчі. Коли підтвердився діагноз, здавалося, що земля тікає з-під ніг, але потрібно було діяти. Розпочала з того, що попросила всіх своїх рідних, братів і сестер у Христі молитися про мою проблему. Сама постійно перебувала в молитві та просила Бога послати того лікаря, якого вибрав би мені Він Сам. Я молилася за лікаря, бажаючи йому та його рідним і близьким добробуту та здоров'я, його колегам по роботі – взаєморозуміння й мудрості.

Тричі їздила в онкологічну лікарню, і двічі мене відправляли додому, аргументуючи тим, що необхідно зробити додаткові аналізи. І ось врешті-решт мене госпіталізували, оскільки лікар вийшов із відпустки, і наступного дня

призначили операцію. Перед операцією лікарі запросили мене до кабінету перев'язки, визначилися, виділивши маркером ділянку для видалення пухлини. Коли я вийшла в коридор, то побачила лікаря. Він сказав: «Нічого не бійся!» Я зрозуміла, що через лікаря чую слова підбадьорення мого Господа. Подякувавши, я впевнено пішла в палату готуватися до операції.

Спочатку мене планували оперувати під загальним наркозом, але перед операцією вирішили зробити місцевий. Підготували уколи. Лікар, обколюючи ділянку біля вилиці, сказав, що доведеться потерпіти, оскільки буде дуже боляче. Я відповіла, що тепер витримую все. Було боляче, але Бог допоміг мені витерпіти. Накладаючи шви, лікар сказав: «Я призначу знеболювальні,

ХТО ВІРИТЬ В ІСУСА ХРИСТА

Хочу поділитися цікавою історією про мого діда, яка сталася 1941 року. Мій дідусь Олексій був першим пастором у нашому місті. У 1941 році під час німецької окупації хтось убив німецького солдата, тому німці зібрали всіх чоловіків в одному будинку та планували надвечір усіх розстріляти. У тому натовпі також стояли мій дід і мій батько Михайло, якому на той час було 19 років.

Коли німецький офіцер почав перевіряти документи, він зауважив, що дідусь має свідоцтво про те, що він є пастором протестантської церкви. Це свідоцтво було німецькою мовою, бо дідусь до війни закінчив курси в Німеччині. Офіцер запитав: «Тут є твої люди?» Дідусь відповів: «Так, тут є кілька десятків віруючих». Офіцер сказав: «Забирай усіх віруючих – і ви вільні».

Дідусь просто не міг повірити своїм вухам. Це було справжнє чудо. Він почав називати імена віруючих. Невіруючі, розуміючи, що відбувається, почали просити: «Олексію, назви моє ім'я. Я обіцяю відсьогодні служити Богові!» Кожен хотів жити.

Дідусь розгубився, не знаючи, що робити, і раптом Бог дав йому одкровення. І він промовив: «Усі, хто вірить в Ісуса Христа, ставайте до мене». І всі люди просто перейшли на його бік. Німецький офіцер сказав: «Ні, ви мене не обдурите. Забирай своїх, віруючих, а з рештою ми вирішуватимемо, що робити далі». Мій дідусь перейшов на інший бік і знову сказав: «Усі, хто вірить в Ісуса Христа, ставайте до мене». І всі люди знову перейшли на його бік.

Бог зробив велике чудо: німці відпустили всіх людей. Як розповідав мій батько, того вечора в церкві не було місця не тільки сісти, а навіть стати. Усі присутні дякували Богові за те, що врятував їх від смерті.

«Хто має Сина, той має життя; хто не має Божого Сина, той не має життя. Ось це я написав вам, віруючим в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що, віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (1 Івана 5:12, 13).

Роман Савачко

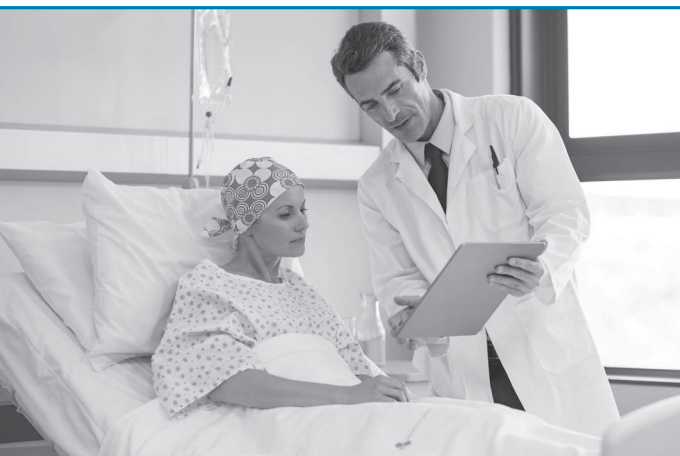
Якось одного чоловіка запитали:

– Чи багато законів потрібно країні для благополуччя та процвітання?

– Усього три, – відповів чоловік. – Перший закон: серпи та плуги мають сяяти як дзеркало. Другий закон: дорога до суду має бути вкрита зеленою травою. Третій закон: пороги Божих храмів мають бути стертими.

«Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам» (Марка 11:24).

від знеболювального препарату, щоб постраждати з Тобою хоч трохи. Страждаючи, Ти відмовився навіть від оцту, і я відмовляюся від препаратів». Декому може здатися, що я знущала з свого організму, але чомусь я саме так помолилася.

Операцію завершили, мене перевезли до палати, і знову лікар повторив свої слова про знеболювальні. Я переконала його, що мені вони не знадобляться. Погодившись зі мною, після закінчення робочого дня він зайшов до палати дізнатися про моє самопочуття і ще раз сказав про знеболювальне.

тому що буде дуже боляче, коли виходитиме наркоз». Відповісти йому не могла, оскільки накладали шви, тому подумки помолилася Богу: «Господи, Ти терпів біль на хресті. Невже я не зможу постраждати з Тобою? Я відмовляюся

Я всю ніч спала чуйно, щоб не пошкодити шов, але болу не відчувала. Я дякувала Господу. Уранці під час обходу лікар здивувався: «Не може бути, щоб не боліло». Він змінив мені пов'язку, шов був у нормі. Я пішла до палати, слідом прийшов лікар зі словами, що треба проколоти антибіотики. Я попросила його почекати, адже в цьому не було потреби. Він погодився.

За тиждень мене виписали. Під час останнього огляду шва я розповіла лікарю про молитву за нього, його рідних, близьких, сім'ю, колег і про те, що Господь вибрав саме його для моєї операції. Він був дуже здивований і дякував. «Не бійся, Я з тобою, – сказав мені Господь. – Вірте – і станеться вам за вашою вірою». Я вірю Тобі, Господи!

Тетяна Н.

ХРАНИ ВАС БОГ

Храни вас Бог. Храни Он вас всегда.
Храни вас дома, в школе, на работе.
И пусть на вас не свалится беда,
И пусть не утомляют вас заботы.

Храни вас Бог. Все ваши ночи, дни
От их узлов и трудных ситуаций.
Храни от боли сложных операций,
От стресса и депрессии храни.

Храни вас Бог. Храни семью, детей.
Пусть у врага к ним доступа не будет,
Пусть Дух Святой их к жизни вечной будит
И пойманных избавит от сетей.

Храни вас Бог от голода, войны,
Предательства, измены и гонений,
От эгоизма, гордости, падений,
От чувств, что никому вы не нужны.

Храни вас Бог в развилках всех дорог,
Где, может, будет трудно, больно, тесно,
Чтоб не скривить, не поступить нечестно,
Не сбить кого-то равнодушно с ног.

Храни вас Бог. Всегда. Везде. Во всем.
Ведь жизнь – она от бед неотделима.
Пусть милость Божья будет сердцу зрима,
Которую нам Бог шлет день за днем.

Анна Вельк-Деер

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:

UA753808050000000026006149457

МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

Я була ЗОСЕРЕДЖЕНА НА СКЛЯНЦІ

**«Якщо хто Мені служить,
хай іде за Мною, і де
Я, там буде і Мій слуга.
Якщо хто Мені служить,
того пошанує Мій Отець.»**

Івана 12:26

Якось жінка підійшла до пастора і сказала:

– Я більше не ходитиму до церкви.

– Чому? – запитав він.

– Я бачу, як люди розмовляють телефоном під час служіння. Одні пліткують, інші просто живуть неpravильно. Вони всі лицеміри.

– Добре, але чи можу я попросити вас дещо зробити для мене, перш ніж ви приймете остаточне рішення? – запитав він.

– Звичайно, – погодилася жінка.

Візьміть склянку води й обійдіть церкву двічі, аби вода не вилилася.

– Так, я можу це зробити.

Коли вона повернулася, пастор запитав:

– Ви бачили, що хтось розмовляє телефоном, пліткує чи невічливий?

– Я нічого не бачила, оскільки була зосереджена на цій склянці, щоб вода не розлилася, – промовила жінка.

– Коли ви приходите до церкви, ви повинні бути настільки зосереджені на Богові, щоб не впасти в спокусу в житті. Ось чому Ісус сказав: «Іди за Мною». Він не казав слідувати за християнами, – порадив пастор.

Не дозволяйте вашим взаєминам із Богом бути зумовленими тим, як інші ставляться до Господа. Нехай вони визначаються тим, наскільки ви зосереджені на Богові.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
lifesource.ua

Можлива оплата картою «Підтримка»

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, В. Кривий
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

lifesource.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.